

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 540/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátska kancelária, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 4/2018 a jeho rozsudkom z 22. augusta 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 4/2018 a jeho rozsudkom z 22. augusta 2018. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 17. októbra 2018.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. BB-3T 12/2012-3701 z 29. júna 2012 bol [REDAKOVANÉ] uznaný vinným pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. a) a c) v spojení s § 138 písm. e) a i), § 140 písm. a) a § 21 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou účasti ako organizátor na skutkovom základe uvedenom v označenom rozsudku, pričom mu bol uložený trest odňatia slobody na doživotie (správne má byť: ... bol [REDAKOVANÉ] uznaný vinným pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. c) v spojení s § 138 písm. e) a i) a § 140 písm. a) Trestného zákona, ako aj pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a) a b), ods. 3 písm. c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov., pozn.).

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 7/2012 z 30. januára 2013 bolo odvolanie sťažovateľa proti rozsudku špecializovaného súdu zamietnuté.

Dovolanie podané ďalším odsúdeným [REDAKOVANÉ] (ďalej len „spoluodsúdený“) proti odvolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 7/2012 z 30. januára 2013 bolo dovolacím uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 13/2015 z 2. februára 2016 odmietnuté.

Nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 54/2018-46 z 26. apríla 2018 bolo na základe sťažnosti spoluodsúdeného dovolacie uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 13/2015 z 2. februára 2016 zrušené a vec bola vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie dovolacie konanie.

Následne dovolacím rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 4/2018 z 22. augusta 2018 boli odvolacie uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 7/2012 z 30. januára 2013, ako aj rozsudok špecializovaného súdu sp. zn. BB-3T 12/2012 z 29. júna 2012 zrušené v časti týkajúcej sa spoluodsúdeného s tým, že špecializovanému súdu sa prikázalo, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

3. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd pri rozhodovaní vo veci sp. zn. 1 TdoV 4/2018 porušil čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie.

Sťažovateľ sa domnieva, že najvyšší súd mal zrušiť rozsudok špecializovaného súdu č. k. BB-3T 12/2012-3701 z 29. júna 2012 aj vo vzťahu k sťažovateľovi a ďalším obvineným, pretože dôvod, pre ktorý rozhodol v prospech spoluodsúdeného, je aj v jeho prospech. Najvyšší súd mal takto rozhodnúť s poukazom na § 324 Trestného poriadku, keďže aj o sťažovateľovi, ale aj o ďalších obvinených sa rozhodlo v tom istom konaní tým istým rozsudkom.

Vzhľadom na princípy spravodlivého súdneho konania pri zohľadnení rozhodovacej praxe ústavného súdu za situácie, keď je konanie všetkých obvinených tak prepojené, ako to vyplýva zo skutkovej vety rozsudku špecializovaného súdu, nie je podľa názoru sťažovateľa možné nepriznať dôvod, ktorý je na prospech spoluodsúdeného, aj ostatným obvineným vrátane sťažovateľa. V súčasnosti nie je možné dopredu predvídať, ako by nevypočutý svedok vypovedal, resp. prečo nevypovedal, keďže tieto okolnosti zostali nejasné a nevysvetlené, a preto musí byť daný priestor na vypočutie svedka aj sťažovateľovi v tom istom konaní.

O existencii utajeného svedka č. 2 sa sťažovateľ dozvedel až z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 4/2018 z 22. augusta 2018 (ktorý si musel sám zabezpečiť), pričom o skutočnosti, že bolo takto rozhodnuté, sa dozvedel iba z médií.

Za podstatný záver považuje sťažovateľ to, že ak priestor na kladenie otázok svedkovi dostane spoluodsúdený, musí ho dostať aj sťažovateľ, a to súčasne v tom istom konaní.

Podľa názoru sťažovateľa § 324 Trestného poriadku sleduje cieľ spravodlivého súdneho konania a ak by aj takáto úprava chýbala, bolo by potrebné postupovať podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, podľa ktorého majú medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách prednosť pred zákonmi.

V uvedenej súvislosti je potrebné tiež zdôrazniť, že pokiaľ by najvyšší súd v dovolacom konaní vrátil vec odvolaciemu súdu, ten by musel § 324 Trestného poriadku aplikovať, a teda rozhodnúť aj v prospech sťažovateľa. V dovolacom konaní bol preto zákon týmto spôsobom obídený.

Moderné princípy právneho štátu chápaného v zmysle materiálneho právneho štátu vychádzajú prísne z materiálneho (nie formálneho) poňatia právneho štátu a pripúšťajú dokonca možnosť, že súd nie je absolútne viazaný doslovným znením nejakého zákonného ustanovenia, pretože sa od neho môže a musí odchyliť v prípade, keď to vyžaduje zo závažných dôvodov účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť či niektorý z princíпов majúcich základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku. Každá právna úprava a výklad zákonov musí vyjadrovať rešpekt k všeobecným právnym princípom, akými sú dôvera v právo, právna istota a predvídateľnosť práva. K základným znakom právneho štátu patrí aj záujem na spravodlivom potrestaní páchatel'ov trestných činov vyjadrený v práve na spravodlivé súdne konanie. Formálny prístup k právu nemôže mať prednosť pred materiálnym prístupom k právu.

4. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Konaním Najvyššieho súdu SR v trestnej veci vedenej na Najvyššom súde SR pod č.k. 1 TdoV 4/2018, v súvislosti s rozsudkom Najvyššieho súdu SR č.k. 1 TdoV 4/2018 zo dňa 22.8.2018, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie aj o sťažovateľovi.“

II.

5. Z nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 54/2018-46 z 26. apríla 2018 vyplýva, že na základe sťažnosti spoluodsúdeného bolo vyslovené, že najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 13/2015 uznesením z 2. februára 2016 porušil základné právo spoluodsúdeného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 13/2015 z 2. februára 2016 bolo zrušené a vec bola vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Podľa názoru ústavného súdu námietka spoluodsúdeného, podľa ktorej mu nebola sprístupnená zápisnica o výsluchu utajeného svedka č. 2 a nebolo mu umožnené ani vykonanie kontradiktórneho výsluchu tohto svedka, je dôvodná a znamená porušenie jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru. Zo skutkového stavu tvrdeného spoluodsúdeným (s ktorým všeobecné súdy nijako nepolemizovali) možno konštatovať, že príslušný prokurátor v prípravnom konaní pri odôvodňovaní opodstatnenosti väzby spoluodsúdeného poukazoval okrem iného aj na potrebu vypočuť utajeného svedka č. 2 s tým, že proces utajenia v tom čase práve prebiehal. Podľa ďalšieho (nikým nespochybnovaného) tvrdenia spoluodsúdeného v skutočnosti sa v trestnom spise zápisnica o výsluchu utajeného svedka č. 2 nenachádza, v dôsledku čoho nie je jasné, či sa napokon výsluch uskutočnil (avšak zápisnica o výsluchu z nejakých dôvodov nebola do spisu založená), alebo k výsluchu vôbec nedošlo (pri absencii akéhokoľvek vysvetlenia tejto skutočnosti v konfrontácii s tvrdením prokurátora o plánovanom uskutočnení výsluchu). Inými slovami, je nejasné a nevysvetlené, či bol utajený svedok č. 2 vypočutý (v kladnom prípade, aký bol obsah jeho výpovede, a v zápornom prípade, prečo sa napokon výsluch nerealizoval) vrátane otázky, potvrdenie alebo vyvrátenie akých skutočností očakával prokurátor od zamýšľaného výsluchu utajeného svedka č. 2. Vychádzajúc z celkom špecifických okolností prípadu, treba dôjsť k záveru, že odmietnutie vypočuť utajeného svedka č. 2, resp. zisťovať, či bol v prípravnom konaní vôbec vypočutý a v kladnom prípade, aký bol obsah jeho výpovede, je takou výnimočnou okolnosťou, ktorá zakladá porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a je porušením označených práv spoluodsúdeného. K tomu treba dodať, že za daných osobitých okolností nie je objektívne možné zistiť, či bol výsluch svedka nevyhnutný, resp. potrebný pre rozhodnutie vo veci, a to pre úplnú absenciu základných údajov potrebných k takejto sudcovskej úvahe.

6. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 4/2018 z 22. augusta 2018 vyplýva, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 7/2012 z 30. januára 2013 a v konaní, ktoré mu

predchádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 9, § 34 ods. 1 a § 319 Trestného poriadku a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v neprospech spoluodsúdeného s tým, že sa uznesenie zrušuje v časti týkajúcej sa spoluodsúdeného. Zároveň sa zrušuje aj rozsudok špecializovaného súdu sp. zn. BB-3T 12/2012 z 29. júna 2012 v časti týkajúcej sa spoluodsúdeného, ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad. Napokon sa špecializovanému súdu prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Podľa konštatovania najvyššieho súdu vzhľadom na § 362b ods. 1 Trestného poriadku po doručení nálezu ústavného súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu alebo jeho časť, pokračuje orgán činný v trestnom konaní alebo súd v tom štádiu trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia, ak zákon alebo nález ústavného súdu neustanoví inak. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci ústavný súd.

Podľa názoru najvyššieho súdu treba považovať dovolanie spoluodsúdeného za dôvodné v rozsahu a z dôvodov, ktoré vyplývajú z nálezu ústavného súdu.

Najvyšší súd považuje tiež za žiaduce uviesť, že sa rozhodol vec vrátiť až do štádia prvostupňového konania z dôvodu širšieho zaistenia práva spoluodsúdeného na obhajobu (ale aj práv obžalobnej protistrany), teda aj pre možnosť opätovného odvolacieho konania dostupného pre obe strany na preskúmanie záverov špecializovaného súdu pri posudzovaní riešenej dôkaznej otázky. Je pritom možné predpokladať, že také riešenie by zvolil aj odvolací súd, ak by bolo zrušené len jeho rozhodnutie, čím by sa konanie predĺžilo o takto vyvolanú „medzifázu“.

III.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

9. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

12. Sťažovateľ vychádza z § 324 Trestného poriadku, podľa ktorého ak je dôvod, na ktorého základe rozhodol odvolací súd v prospech niektorého obžalovaného, na prospech aj ďalšiemu spoluobžalovanému alebo zúčastnenej osobe, ktorá nepodala odvolanie, rozhodne odvolací súd vždy aj v ich prospech. Rovnako rozhodne v prospech obžalovaného, ktorému je na prospech dôvod, na ktorého základe rozhodol v prospech zúčastnenej osoby. Hoci toto ustanovenie sa vzťahuje na odvolacie konanie, podľa názoru sťažovateľa prichádza do úvahy aplikovať ho aj v dovolacom konaní.

13. Ústavný súd konštatuje, že citované ustanovenie zakotvuje princíp *beneficium cohaesionis* (dobrodienie spojenia) spočívajúci v tom, že aj keď odvolanie podal iba niektorý z obžalovaných vystupujúcich v konaní a odvolací súd rozhodol v jeho prospech, potom je povinnosťou odvolacieho súdu rozhodnúť aj v prospech ďalších spoluobžalovaných, ktorí odvolanie nepodali, ak dôvod rozhodnutia je aj v ich prospech.

Zo systematického zaradenia citovaného ustanovenia, ako aj z jeho výslovného znenia je nepochybné, že sa vzťahuje na odvolacie konanie a je aplikovateľné odvolacím súdom.

V danom prípade je predmetom sťažnosti konanie a rozhodovanie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, pričom zo skutkového stavu je nepochybné, že dovolanie podal iba spoluodsúdený, nie teda aj sťažovateľ alebo ktorákoľvek ďalšia právoplatne odsúdená osoba. Nepochybné je aj to, že inštitút *beneficium cohaesionis* nie je v ôsmej hlave druhom diele Trestného poriadku (dovolanie) zakotvený.

Z judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že zásadu *beneficium cohaesionis* vyjadrenú v § 324 Trestného poriadku možno uplatňovať len v odvolacom konaní (napr. 1 Tdo V 16/2011).

Z pohľadu ústavného súdu (s odvolaním sa na judikatúru najvyššieho súdu) je potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré sú výslovne uvedené v § 371 Trestného poriadku. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti tvoriaceho dôležitú záruku stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania vrátane dovolacích dôvodov sú striktné obmedzené tak, aby sa ich širokým uplatnením nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Z princípu *vigilantibus iura scripta sunt* vyplýva, že je v záujme trestne stíhanej osoby ako strany trestného konania aktívne uplatňovať všetky obhajobné práva, ktoré by mohli privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie. Bolo vecou slobodného rozhodnutia sťažovateľa, že dovolanie proti právoplatnému odsudzujúcemu rozsudku nepodal (na rozdiel od spoluodsúdeného).

Sťažovateľ skutočnosť, že dovolanie nepodal, vysvetľuje tvrdením, že o existencii utajeného svedka č. 2 sa dozvedel až z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 4/2018 z 22. augusta 2018 (ktorý si navyše musel sám zabezpečiť), pričom o skutočnosti, že bolo takto rozhodnuté, sa dozvedel iba z médií. Zároveň tiež tvrdí, že existencia utajeného svedka č. 2 zo súdneho spisu vôbec nevyplývala, teda o nej nemohol vedieť ani konajúci súd.

Ústavný súd bez toho, aby hodnotil opodstatnenosť (pravdivosť) tvrdení sťažovateľa o tom, či on sám a súd vedeli alebo nevedeli o existencii utajeného svedka č. 2, poukazuje na to, že tieto tvrdenia sťažovateľa (ak by boli pravdivé) by zakladali možnosť obnovy

konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, teda na tom základe, že vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežnáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

Možnosť obnovy konania by mohla vyplynúť prípadne aj zo zistení, ktoré vyjdú najavo v rámci ďalšieho priebehu trestného konania proti spoluodsúdenému, ktoré prebieha na základe zrušujúceho dovolacieho rozsudku najvyššieho súdu.

Treba tiež uviesť, že nemožno súhlasiť s úvahou sťažovateľa, podľa ktorej pokiaľ by najvyšší súd v dovolacom konaní vrátil vec spoluodsúdeného odvolaciemu súdu (nie teda špecializovanému súdu), ten by musel § 324 Trestného poriadku aplikovať a rozhodnúť nielen v prospech spoluodsúdeného, ale aj v prospech sťažovateľa. Podľa názoru sťažovateľa spôsobom rozhodnutia najvyššieho súdu došlo k obídenu zákona v ustanovení § 324 Trestného poriadku.

V skutočnosti, ak by bol najvyšší súd zrušil iba odvolacie uznesenie v časti týkajúcej sa spoluodsúdeného, odvolací súd by v rámci nového odvolacieho konania týkajúceho sa spoluodsúdeného nemohol aplikovať § 324 Trestného poriadku v prospech sťažovateľa (ako sa tento mylne domnieva), pretože sťažovateľ odvolanie proti rozsudku špecializovaného súdu podal, čo vylučuje bez ďalšieho možnosť aplikácie princípu *beneficium cohaesionis* vo vzťahu k jeho osebe.

14. Napokon sťažovateľ s odvolaním sa na čl. 7 ods. 5 ústavy vyslovuje názor, podľa ktorého aj keby nebol § 324 Trestného poriadku sledujúci cieľ spravodlivého súdneho konania, tak by bolo potrebné postupovať podľa uvedeného článku ústavy. Má tým podľa všetkého na mysli, že povinnosť dovolacieho súdu aplikovať princíp *beneficium cohaesionis* vyplýva z medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktorá má prednosť pred zákonom.

Ústavný súd k tomuto argumentu predovšetkým uvádza, že hoci sťažovateľ nekonkretizoval bližšie, ktorú medzinárodnú zmluvu o ľudských právach a základných slobodách má na mysli, možno dedukovať, že ide o čl. 6 dohovoru, keďže v petite sťažnosti požaduje vyslovenie porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Treba konštatovať, že v skutočnosti čl. 6 dohovoru neobsahuje v sebe *ratione materiae* princíp *beneficium cohaesionis* (a to dokonca v rámci dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku), čo možno vyvodzovať z doterajšej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá nikdy doteraz k takémuto záveru nedospela.

15. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018